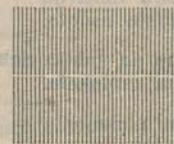
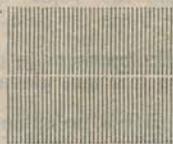

ponujeni operni orkester
Solei Lavar, bariton
Zdenka Žikovač, sopran

GLASBENA MATICA V LJUBLJANI

BESEDILO PESMI

KI SE POJO V KONCERTIH GLASBENE MATICE

DNE 22. IN 29. MARCA 1920

Slanko Premrl. JUGOSLOVANSKA HIMNA.

Kranje.

Bratje!
V Triglavu ognji gore,
zarki kresovi,
krvavi plameni,
kakor silni meči ognjeni,
ki jih sami arhangli vihte.

Bratje!
Naša pomlad gre iz tal,
bistra ko burja,
močna ko val.
V naša domovja se je zagnala,
temo razklala,

solnce skovala,
solnce kralja Mačjaža dan!

Bratje!
Bratje, na plan!
Kliče nas stare pravde dan!
Drava nas zove,
Adrija rjove,
vrancem bliskajo nove podkove.

Bratje, v sedlo,
vajeli v dlan
in, Makabejci, naprej!

ZBOR CIGANOV

iz spevoigre „Vračara“.

Tanana of tanana!
Dabuliki čušmanda.
Tinka teto šinkamo
dabuliki čušmando
of tanana!

Nek se čekić ori
gdes ciganski zbori.
Dok ustraje panj
i naš nakovanj.

Mi cigani odabrani,
šlo nađemo to izbrišemo,
bilo ovo ili ono,
sve je nama melem sam.

Nek se čekić ori . . . itd.

Tanana of tanana!
Nek se čekić ori . . . itd.

V. Novak.

NESREČNA VOJNA.

Čuje! Trobijo in bobnajo!
Mladi fantje v vojsko gredo!

„Tudi jaz bi rad šel z vami,
če kdo konja osedla mi!“

Starša sestra vsliši ga
in bratu konja osedla.

Srednja mu pa sabljo dala,
a najmlajša zaplakala.

„Sestre, ne plakajte,
bratje, ne jokajte,
saj on pride čez tri leta!“

Tri že lela minejo,
sestre brata čakajo. —

Fantje vsi iz vojske gredo,
bratovega konja vedo!

„Prašam vas, vojaki mili,
kje ste braha mi pustili?“

„Na Francoskem je planjava,
bratova leži tam glava.

Tam leži vsa potepana, —
vsa s podkvami razmečkana!“

Emil Adamič. BELA BREZA SE ZDRAMILA.

Bela breza se zdramila je iz tihih sanj.
Mojo drago že pozdravlja beli dan.

Žarek jufranji zapleta v črne se lase,
jo poljublja, se izgublja tiho na srce.

Bela breza se zdramila je iz tihih sanj.
Mojo drago že pozdravlja beli dan.

Oj devojka,oj Marica, zlata solnčna hči!
Ljubim te in te zasnubim, ko se leto pomladi.

Anton Lajovic.

POMLAĐNI SPEV.

Ko vijolice spel zacvelo,
k cvelju ložno zaželi srce.
Moji duši je tako sladko,
kot rodilo bi se v njej nebo,
moji duši je tako sladko,
ker stezice moje rožice krase,
k cvelju ložno zaželi srce.

Blažen hodim mirno sred livad,
moje duše sanje so z menoj.
V meni spev se dviga lepih nad,
moje srce piye kelih zlai,
ki iz cvetnih čaš ima sladak napoj.
Sanje moje duše so z menoj.

Anton Lajovic.

ČRNA LUTNJA.

S Kristovega groba, z grma rožnega
moja črna lutnja je rezana.
Iz trte so zelene ji strune spleteno.

Gorje, gorje, kak blaženo, kot lelj sladko,
kot smri bridko, glasi se črna lutnja.

Sred majske noči se njen glas je zaznal
in mene v ljubezen iz boli pozval.

Poslej mi je življenje
skrivenostno hrepenenje.

Gorje, gorje, kak blaženo,
kot smri sladko, kot lelj bridko —
glasi se črna lutnja.

Emil Adamič.

JEZDEC.

Za mešani zbor priredil Jos. Pavčič.

Jezdi fantiček moj hop, hop, hop, hop,
lep je konjiček tvoj, v loko kalop —
ej fantiček!

Jezdil sem do noči tja do dobrav,
divji se mož glasi v hosti: bav, bav!

Hej ti konjiček moj, zdiraj domov,
spat gre fantiček tvoj, strah gre na lov.

Jezdi fantiček moj hop, hop, hop, hop,
lep je konjiček tvoj, v loko kalop —
ej fantiček!

Jezdil sem do noči tja do dobrav,
divji se mož glasi v hosti: bav, bav!
Hej konjiček!

Hej ti konjiček moj, zdiraj domov,
spat gre fantiček tvoj, strah gre na lov.

Stanko Premrl.

SOLNČNA PESEM SV. FRANČIŠKA.

Najvišji, mogočni in dobri Gospod!
Tvoja je hvala in slava in čast
in tvoj blagoslov,
samemu tebi, Najvišji, pristoja,
in človek nobeden tebe slavili
ni vreden.

Hvaljen bodi, Gospod,
in s tabo vse tvoje slvari;
najbolj solnce, naš gospod brat,
ki daje nam dan in z njim nam
sveliš,
in je lepo,
in zareče se svitom velikim lebe,
Najvišji, predstavlja.

Hvaljen Gospod, po sestri luni
in zvezdah,
ki si jih gori na nebu naredil
svelte in drage in lepe.

Hvaljen Gospod, po bratu vetru
in zraku,
in po oblăčnem in jasnom in
vsakem vremenu,

ki z njimi svojim stvarem
življenje ohranjaš.

Hvaljen Gospod,
po vodi naši sestrici,
ki nam koristi močno,
in je ponižna in ljubka
in čista.

Hvaljen Gospod,
po ognju, dragem nam braťu,
ki z njim razsvetljuješ nam noč,
in on je lep in je prijeten,
močen in silen.

Hvaljen Gospod,
po naši sestri materi zemlji,
ki nas vodi in nam gospodinji,
in daje mnogotere sadove
in pisane cveklke in trato.

Hvalite Gospoda,
poveljujte ga in zahvaljujte
in veliki ponižnosti njemu služite!

Hvaljen Gospod,
po naši sestri smrli telesni,
kateri človek nobeden
uili ne more.

Gorje mu, kateri vmrje v smrtni
pregrehi!

Srečen, kateri tvojo presvečo
voljo izpolni;

ne bo ga zadela druge smrli
poguba.

Najvišji, mogočni in dobri
Gospod!
Tvoja Je hvala in slava in čast
in tvoj blagoslov,
samemu lebi, Najvišji, pristoja,
in človek nobeden tebe slavili
ni vreden.

Fibich.

POMLADNA ROMANCA.

Nekdaj je star bil čarovnik,
v ledenem živel gradit,
od slane lkan je nosil pas,
snežen je bil po bradi.

Glavo mu smrečji venec kril
in cvetli obledeli,
na plašči pa meglenem se
kristali mu žareli.

Obšla ga ložnost je nekoč
v podzemskem hladnem rovi,
zato je šel pogledat v svet,
kam plovejo mrakovi.

O zemlji čul je davno že,
kjer v grmu ptiček biva,
kjer v vsake reke trsji se
prelepa vila skriva.

Kjer solnce si ves božji dan
obraza ne zakrije,
kjer pesmi, zvezd je toliko,
kjer cvetov tisoč klije.

V roko je vzel svoj gromni kij
in v plašč zavil se ože,
veselil se, da k velim bo
pritiskal ustnam rože.

Veselil se, da vite bo
objemal lahkonege,
v tej nadeji veseli že
prešel je kraje mnoge.

A žalost! kakšen izpremin!
kadar je predse dahnil,
ohladil se je solnčni žar,
v rokah mu cvet usahnil.

Na rekah led, na zemlji sneg,
mugle povsod studene,
puščava svet, in smrt povsod,
a vite nití ene!

In stari led in mraz in sneg,
kjerkoli gre v daljavo,
in čarovnik razjoka se,
in sam si vzame glavo.

A topli dihi v zraku spet
igrajo se veseli,
in čudo, starcu pricvelo
iz trupla zvončki beli.

Iz gaja detali se glasi
in prepelica dolí,
marjetič, kot bi jih posul,
log poln je naokoli.

In v trsji klete kakor prej
spet vila spleta vili.
Pretožni zimi konec je,
pozdravljen majnik mil!

